

## Večer milosrdenstva - december

### Cirkev ako spoločenstvo

Drahí bratia a sestry, témou dnešného Večera milosrdenstva je Cirkev **ako spoločenstvo**. A tak sa chceme dotknúť tejto **témy** v jej základoch. Kde má základ definícia **Cirkvi** ako spoločenstva? Samozrejme už v samotnom Bohu. Boh je láska, ale nemohol by žiť lásku, ak by bol sám. **A tak sám Boh je spoločenstvo**. Spoločenstvo Otca, Syna a Ducha Svätého. Spoločenstvo, ktoré žije lásku. A čokoľvek Boh tvorí, tvorí na svoj obraz. A teda, aj keď tvorí človeka, tvorí ho na obraz spoločenstva. Boh je dokonale šťastný, a pretože sa chce o svoje šťastie podeliť, tvorí svet a tvorí človeka a pozýva ho do svojho spoločenstva lásky.

My už vieme, že toto spoločenstvo sa narušilo hriechom. Pred hriechom žili Adam s Evou v plnom spoločenstve s Bohom a mohli s ním komunikovať priamo. Boh sa prechádzal po rajskej záhrade a priamo komunikoval s Adamom a Evou. Ich hriechom sa spoločenstvo lásky narušilo a stratila sa aj bezprostredná, priama komunikácia s Bohom.

A netýka sa to len vzťahu človeka s Bohom. Ani Adam s Evou neboli po hriechu schopní žiť v dokonalom spoločenstve a do ich života vstúpila samota. Muž má milovať ženu, ale Boh zrazu po hriechu žene povie: konštatuje, keď povie žene: *ty budeš po mužovi túžiť a on bude nad tebou vládnuť*. Niežeby to Pán Boh takto chcel, len konštatuje, ako to bude, aký bude mať hriech dôsledok.

A hriech naruší **aj jednotu v samotnom človeku, jednotu duše a tela**. Zrazu prežívame to, že telo nechce, čo chce duch a duch nechce to, čo chce telo. Narúša sa vnútorná jednota.

Pozrime sa na najväčší príkaz lásky: hovorí o láske k Bohu a o láske k blížnemu. Jedno spoločenstvo, druhé spoločenstvo. A uprostred toho človek ako jednota duše a tela. A toto všetko narúša hriech. A tak prichádza Ježiš, aby toto spoločenstvo obnovil. Aby obnovil spoločenstvo, človeka s Bohom, ale aj človeka s človekom, aby už viac neplatilo, že „človek človeku vlkom“. Aby bol opäť človeku človekom, bratom, sestrou, priateľom. Ježiš prichádza od Otca, aby sme boli opäť schopní žiť nielen s Bohom, ale aj medzi sebou navzájom. Hriech totiž tak zničil človeka, že človek následne viackrát skoro zničil samého seba. A ak Ježiša neprijmeme, riskujeme, že sa skutočne sami zničíme.

Keď sa pozrieme do života Pána Ježiša, vidíme, že sám **sa rodí do spoločenstva, a to nielen do spoločenstva rodiny, Márie a Jozefa**.

A potom, keď čítame o jeho verejnom účinkovaní, úplne prvá vec, ktorú Ježiš robí, je, že **zakladá spoločenstvo**. Vyvolí si učeníkov a z učeníkov ešte bližšie apoštolov. A čo robí? Žije s nimi v spoločenstve. Učí ich žiť spolu, tvorí s nimi spoločenstvo. Nielenže ich niečo učí, alebo že spolu niečo robia, oni spolu trávia čas, stolujú spolu, cestujú,

putujú. A žijú spoločenstvo. Žijú hlboké priateľstvo, hlboké vzťahy. Ježiš hovorí: „Už vás nenazývam sluhami. Nazval som vás priateľmi, pretože som vám oznámil všetko, čo som počul od svojho Otca.“ Dokonca aj za jediný dôkaz toho, že sú jeho učeníkmi, ustanoví lásku, a teda spoločenstvo: „Podľa toho poznajú všetci, že ste mojimi učeníkmi, ak sa budete navzájom milovať.“

A toto je to, čo Boh pozýva žiť aj nás. Pozýva nás žiť lásku, ktorá potrebuje toho druhého. Lásku, prijatie, spoločenstvo.

Tak to žila aj prvotná Cirkev. Keď Ježiš odchádza z tohoto sveta k svojmu Otcovi, povie: *Chod'te teraz vy a robte to, čo som robil ja. Vytvárajte učeníkov a ohlasujte Božie kráľovstvo.* A čo robia apoštoli? Idú do celého sveta, hlásajú evanjelium a zakladajú spoločenstvá. Cirkev, po grécky *ekklésia*, doslova znamená **tí, ktorí sú zvolaní, teda zhromaždenie, spoločenstvo**. Cirkev nie je o budovách, ani to nie je nejaká inštitúcia. Cirkev je spoločenstvo. A predovšetkým **spoločenstvo**. Spoločenstvo lásky okolo oltára. Okolo oltára, kde sa dáva Boh a my tvoríme spoločenstvo s ním, ale aj medzi sebou navzájom.

Keď pri liturgii počúvame Božie slovo, často zaznievajú úryvky z Pavlových listov – Galaťanom, Korinťanom či Rimanom. Tieto listy boli napísané pre konkrétne cirkevné spoločenstvá, pre galatské spoločenstvo, korintské, rímske. Boli to spoločenstvá, ktoré boli konkrétne a v ktorých Pavol ľudí po mene poznal. Veľakrát, keď apoštol Pavol píše tie listy, tak ich pozdravuje po mene. Aj oni sa poznali navzájom, lebo žili spoločenstvo.

To, čo najviac charakterizovalo prvotnú Cirkev, boli slová Tertuliána: „*Pozrite, ako sa milujú.*“ Žili spoločenstvo. Žili hlboké vzťahy, lásku, prijatie, dobre sa poznali, boli si nápomocní, niesli si navzájom bremená, zdieľali vieru, schádzali sa na modlitbe, okolo stola, a okrem toho eucharistického sa stretávali aj na agapé, zdieľali Božie slovo, zdieľali život, všetko mali spoločné. Žili spoločenstvo lásky. A to bolo to najväčšie svedectvo. Preto sa Cirkev tak šírila, každý chcel do nej patriť. Všetci videli prijatie, lásku, radosť, to, že tam nie je dôležité, či si bohatý alebo chudobný, šľachtického pôvodu alebo otrok. Všetci si boli bratmi a sestrami.

Ak by sme pozreli na Cirkev dnes, môžeme pozorovať to isté? Dnes máme vyše miliardy katolíkov a dokopy vyše dve miliardy kresťanov. Žijeme spoločenstvo? Lebo ako Cirkev rástla, začala sa do nej vkrádať istá **anonymita**. Zrazu bolo ľudí tak veľa, že sa začal vytrácať osobný rozmer, hlboké vzťahy, ktoré charakterizovali Cirkev na počiatku. A Cirkev sa stretávala „len“ na vrchole spoločenstva, to jest na Eucharistii, na svätej omši.

Prestali sme žiť to, čo tvorí základ pre tento vrchol: hlboké vzťahy. Nepoznáme sa, nie sme tu jeden pre druhého, nežijeme jeden pre druhého, nepomáhame si a nekráčame spolu. Stretávame sa síce okolo eucharistického stola, ale už si nie sme takí blízki, ba práve naopak, veľakrát sme si úplne cudzí. Často napríklad začnú chodiť do kostola ľudia, ktorí majú nejakú ťažkosť a prichádzajú do kostola hľadať Boha, hľadať pravdu a prijatie, hľadať nejakú pomoc. Veľakrát však z ich úst počujeme: *začal som chodiť do*

*kostola, pol roka, rok, niekedy 10 rokov, ale nikto si ma nevšimol, nik sa mi neprihovoril.* Máme takúto skúsenosť. Aj mnohí z vás možno zažívajú, a zvlášť vo väčších mestách, že chodíte do kostola a v ňom možno roky stojíte vedľa niekoho, koho nepoznáte. Možno mu aj podáte ruku na znak pokoja, ale nepoznáte toho človeka, nevíete ani, ako sa volá. Nevíte, čím žije, či sa mu darí alebo nedarí, čím si prechádza. Mnohí ľudia len prídu do kostola, postoja a odídu, lebo tam nenájdu prijatie. Možno sme my alebo iní ľudia introvertmi, viac uzavretými, ale aj tak by bolo dobré, aby sme sa vedeli navzájom osloviť.

Potrebuje sa znova vrátiť k tomu, k čomu nás volá Boh. A on nás volá žiť spoločenstvo. Spoločenstvo, ktoré je skutočným miestom lásky, záujmu a všímavosti voči druhým.

Pápež Benedikt XVI. v jednom zo svojich príhovorov povedal: *Cirkev má byť spoločenstvom spoločenstiev.* A k tomu nás Cirkev a Božie slovo znova a znova vyzýva: ísť do hĺbky vzťahov a žiť spoločenstvá. Preto aj táto téma, tento obsah Večera milosrdenstva v tento mesiac december. Chceme vás znova povzbudiť do toho, aby sme vytvárali a vstupovali do malých spoločenstiev, aby sme si všímali jeden druhého a prejavili jeden o druhého záujem, aby sme sa jeden druhému prihovorili, aby sme si boli nápomocní a vedeli podať pomocnú ruku, keď bude niekto niečo ťažké prežívať.

V mnohých farnostiach vznikajú už dnes spoločenstvá alebo modlitbové skupiny, modlitby matiek alebo ružencové bratstvá. Znova sme povolaní vrátiť sa k životu v spoločenstvách a k tomu, čo každé spoločenstvo charakterizuje. Povieme si teraz základné charakteristiky pravého kresťanského spoločenstva. Ak máte nejaké spoločenstvo, tak môžete pouvažovať, či práve to vaše spoločenstvo má tieto charakteristiky.

Spoločenstvo je miesto, kde žijeme jednotu, jednotu v rôznosti. Nie uniformitu. Komunizmus chcel byť uniformný, jednota v uniforme – rovnaké vlasy, rovnaké oblečenie, rovnaké domy, rovnaké názory, rovnaké zmýšľanie. **Boh chce, aby sme žili jednotu v rôznosti,** lebo každého z nás stvoril ako originál. A tak prvou charakteristikou pravého kresťanského spoločenstva je **prijatie.** To, že prijíam každého človeka takého, aký je. To nie je iba o dobrej partii. Keď chlap príde do krčmy, vyberie si dobrú partiu, pri ktorom stole mu ľudia sedia, ku tým si sadne a s tými bije partiu. Kto mu nevyhovuje, s tým si nesadne. V spoločenstve prijímame každého človeka takého, aký je – v rôznosti: s jeho obdarovaniami, s jeho slabosťami, so všetkým, čo k nemu patrí. Ježiš prijal každého človeka. Prijal aj prostitútky, vrahov, mýtnikov, zlodejov, krivoprišažníkov, jedným slovom každého, kto bol ochotný robiť pokánie. Kľúčová je teda otvorenosť a túžba byť otvorení pre druhých. Ak niekto príde do spoločenstva, nemá sa cítiť ako piate koleso na voze, ale ako jeden z nás.

Druhé, čo má spoločenstvo charakterizovať, je že **má byť miestom oslavy Boha.** V spoločnosti sa stretávajú rôzne spoločenstvá, rôzne záujmové skupiny: včelári, poľovníci, futbalisti... Čo je to, čo má od nich odlišovať kresťanské spoločenstvo? Že je

miestom oslavy Boha. Je v ňom oslavovaný Boh. Inými slovami povedané: v spoločenstve sa modlíme.

Tretia dôležitá vec v kresťanskom spoločenstve je, aby to bolo **miestom vyučovania**, teda miestom ohlasovania **Božieho slova**, ktoré nepoznávame len preto, aby sme ho poznali, aby sme boli múdri a vzdelaní, ale preto, aby nás vyučovalo, ako žiť, aby sme rástli vo viere, aby sme boli formovaní na Ježišov obraz, aby sme sa stávali Jeho učeníkmi. Učeníkmi, ktorí potom robia ďalších učeníkov. Učeníkov, ktorí sú ochotní zobrať na seba Ježišovo poslanie a prinášať život všade, kam prídu. Učíme sa byť plní Ježiša, plní Jeho slova. Čiže tretí dôležitý bod v spoločenstve je, aby to bolo miestom vyučovania.

Štvrtá charakteristika spoločenstva je, že spoločenstvo je miesto, kde **zdieľame svoj život**, svoje hodnoty, presvedčenie, svoju skúsenosť viery. Zdieľame to, kým sme. Ale aj to, čo máme. Spoločenstvo je miesto, kde dávame svoj život. Svoj život pre druhých. Miesto, kde sa delíme s celým svojím životom. Spoločenstvo je niečo, pre čo sa nasadzujeme, sú to ľudia, pre ktorých žijeme. Tak ako Ježiš dával život pre spoločenstvo, dávam pre spoločenstvo život aj ja. Či už pre to menšie, alebo pre väčšie, ktorým je celá Cirkev. Nie je to iba niečo neosobné, miesto/priestor, kde idem niečo vykonať. Je to miesto, kde sa učím dávať seba. Aby som potom mohol dávať seba všetkým ostatným. Spoločenstvo je miestom, kde sa všetci učia dávať svoj život za bratov, ako to robil Ježiš. A to už súvisí s poslaním.

Spoločenstvo je miesto, kde jeden druhému slúžime, ale tiež miesto, kde slúžime spoločne. Či pre miestnu cirkev, ktorou je farnosť, alebo aj pre partikulárnu cirkev, ktorou je diecéza, univerzálnu Cirkev alebo svet. A toto je veľmi podstatné pre pravé spoločenstvo. Nie sme uzavretí sami pre seba – naše dary a talenty dostávajú svoj plný zmysel práve vtedy, keď z nich môže čerpať aj Cirkev a svet. Služba je teda nielen ovocím spoločenstva, ale aj jeho poslaním: otvárať sa, prinášať dobro, byť svetlom tam, kde je tma, a byť znamením Kristovej lásky tam, kde chýba nádej.

Aj tento Večer Milosrdenstva chce byť pozvaním, aby sme sa vrátili k vzoru prvotnej Cirkvi, k štýlu života, ktorým žila prvotná Cirkev. Aby sme žili vo farnostiach obnovený záujem jeden o druhého, obnovené prijatie a lásku.

Chceme vás tiež povzbudiť vytvárať vo farnosti malé spoločenstvá, ktoré budú malými bunkami modlitby, zdieľania, vyučovania, života viery, služby a prijatia, a to aj pre tých, ktorí ešte nepoznajú Ježiša.

Nežime život viery iba za múrmi svojich domov, v úzkom kruhu svojej rodiny a nezáujmu o to, čím žije sused, čím žije brat alebo sestra. Pozývame vás vyjsť zo seba a žiť pre spoločenstvá, pre Cirkev. **Možno aj ako konkrétne ovocie Jubilejného roka, ktorý už o pár dní končí – vytvorte spoločenstvo, začnite sa stretávať a modliť – vo viere, že to je naozaj niečo, čo chce Boh.**

A možno posledná výzva, ktorá vychádza od pápeža Františka a ktorú prijal za svoju aj terajší Svätý Otec Lev, a to je **synodalita**. Mnohí sa jej boja, lebo počuli o nej všetko

možné, napríklad, že ide o demokratizáciu Cirkvi, kde každý bude rozprávať svoj názor a budeme diskutovať, aká má Cirkev byť, že sa zrušia kňazi a pod. Nemá to nič spoločné so synodalitou, o ktorej hovoria pápeži.

Synodalita a synodálna Cirkev je Cirkev, kde sa ľudia **spoločne pýtajú Boha, ako majú žiť a čo majú robiť**. Nie diskutovať medzi sebou a potom si zvoliť nejaký smer, zahlasovať za najlepší názor. Nie. Ale pýtať sa Boha: *Bože, kam nás chceš viesť ako Cirkev, ako spoločenstvo?*

Je to najaktuálnejšia výzva, ktorá prichádza od pápežov, ako od tých, ktorí majú najvyššiu prorockú charizmu pre Cirkev. Byť synodálni, čiže spoločne rozlišovať a spoločne kráčať tam, kam nás Boh vedie. Jeho sa pýtať. Lebo: to je biblické; to je to, čím žila prvotná Cirkev, apoštoli a učenci; to je to, čomu ich učil sám Ježiš. A my sme na to trochu zabudli. Zabudli sme sa spoločne pýtať Boha v modlitbe. Poslední pápeži o tom veľa hovorili — počnúc už v blahej pamäti sv. Pavlom VI., pokračujúc sv. Jánom Pavlom II., Benediktom XVI., alebo už spomenutým pápežom Františkom.

Preto je tak dôležité žiť v Cirkvi spoločenstvo, skutočné spoločenstvo, bratstvo a skutočnú lásku s hlbokými vzťahmi. Amen.

### 3. ADORÁCIA

**Vyloženie Najsvätejšej sviatosti:** *Pieseň*

- Nech je zvelebený Ježiš prítomný v Najsvätejšej sviatosti oltárnej.
- Od tohto času až naveky.

Pane, zapál v nás túžbu žiť Cirkev tak, ako ju žila prvotná komunita: v jednote, radosti, hlbokých vzťahoch a v spoločnom hľadaní Tvojej vôle. Uč nás byť skutočne synodálnymi – spolu načúvať, spolu rozlišovať, spolu kráčať tam, kam nás vedieš.

Duchu Svätý, príd' a obnov v nás túžbu viac patriť do spoločenstva Cirkvi, túžbu žiť pre druhých, túžbu tvoriť malé spoločenstvá, kde sa budeme modliť, deliť o vieru, navzájom sa podporovať a rásť. Nauč nás vidieť krásu každého človeka, prijímať ho takého, aký je, a milovať ho láskou, ktorú Ty dávaš.

Vlej do nás svojho Ducha, aby sme boli jedným srdcom a jednou dušou, ako bola prvotná Cirkev. Ježišu, obnov v nás teraz dar spoločenstva.

*Pieseň k Duchu Svätému*

## MODLITBA CHVÁLY

Pane Ježišu, tento večer sme sa zhromaždili v Tvojej prítomnosti, aby sme Ti vzdali chválu za nesmierny dar spoločenstva. Ďakujeme Ti, že Ty sám si Boh, ktorý žije vo vzťahu – Otec, Syn a Duch Svätý – Boh jednoty, lásky a večného darovania sa. Ďakujeme Ti, že si nás stvoril na svoj obraz, aby sme neboli sami, aby sme žili v láske, ktorá plynie z Tvojho srdca.

Ježišu, ďakujeme Ti, že keď hriech narušil naše spoločenstvo s Bohom aj medzi sebou, Ty si prišiel, aby si nás znovu spojil. Aby si nás vyviedol zo samoty do svetla, z uzavretosti do prijatia, z izolácie do rodiny Cirkvi. Ďakujeme Ti, že Cirkev nie je len budova, ani inštitúcia, ale spoločenstvo lásky, do ktorého nás povolávaš po mene. Ďakujeme Ti, Pane, že si nám dal bratov a sestry, ľudí, s ktorými môžeme kráčať, modliť sa, deliť sa o život, niesť si navzájom bremená a prijímať sa v našej rôznosti. Ďakujeme Ti za každé spoločenstvo, kde sa môžeme učiť láske, odpusteniu, službe a darovaniu života.

Pane, ďakujeme Ti, že si si už na začiatku svojho verejného účinkovania vytvoril spoločenstvo učeníkov. Že si ich učil nielen pravdám, ale aj tomu, ako žiť spolu, ako byť bratmi. Ďakujeme Ti, že aj nás pozývaš žiť hlboké vzťahy, žiť Cirkev ako živé telo, ako rodinu, kde každý má svoje miesto.

*Pieseň chvály*

## MODLITBA ODPUSTENIA

Pane Ježišu, pred Tvojou tvárou sa dnes skláňame v pokore a vyznávame, že sme neraz nežili tak, ako si nás povolal žiť – ako bratov a sestry, ako jedno telo, ako Tvoja Cirkev. Volajme spoločne: *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Odpusť nám, Pane, keď sme nepočúvali Tvojho Ducha, keď sme neboli ochotní spolu rozlišovať, keď sme sa bránili tomu, čo si Ty do Cirkvi prinášal. Odpusť nám odpor, uzavretosť, strach a neochotu kráčať. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Odpusť nám, že sme mysleli individualisticky, že si vystačíme sami, že sme nemali túžbu budovať spoločenstvo a byť tu pre druhých. Odpusť nám, keď sme nemysleli na Cirkev ako spoločenstvo, ale len na seba – na svoje pohodlie, len svoj duchovný prospech. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Odpusť nám, keď sme nemali túžbu ísť do hĺbky, keď sme sa uspokojili s povrchnosťou, keď sme nevytvárali spoločenstvá, a nerobili kroky, ktoré by priniesli život. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Pane Ježišu, odpusť nám, že sme neraz odsudzovali, zosmiešňovali alebo ponížovali bratov a sestry, ktorí žili a slúžili v spoločenstvách. Odpusť nám, že sme svojou uzavretosťou a nezaujmom zraňovali jednotu Cirkvi a bránili tomu, aby Tvoje dielo medzi nami rástlo. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Ježišu, odpusť nám všetko, čo sme činili proti jednote a láske. Keď sme sa druhým vyhýbali, keď sme nechceli vstúpiť do vzťahov, keď sme žili uzavretí vo svojom svete, hoci Ty si nás volal do rodiny Cirkvi. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Odpusť nám skutky, ktoré zranili spoločenstvo: sebeckosť, nezáujem, tvrdosť, konanie bez ohľadu na druhých, neochotu odpustiť, pýchu, nevraživosť. Odpusť nám, keď sme si chránili svoj čas, svoje pohodlie, svoje plány a nestarali sa o potreby bratov a sestier. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Pane, odpusť nám všetko zanedbanie dobra. Keď sme si nevšímali tých, čo stáli vedľa nás, keď sme nepodali ruku tým, ktorí boli sami, keď sme sa nezaujímalí o životy druhých, o ich trápenia, radosti či zápasy. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Odpusť nám, že sme nemysleli na spásu druhých, že sme si nevšímali tých, ktorí ťa ešte nepoznajú, že sme často hľadeli len na vlastný duchovný život a nedovolili sme Ti, aby si skrze nás dotýkal srdca našich bratov a sestier. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Odpusť nám, keď sme boli len konzumentmi, a nie živými členmi Tvojho Tela. Keď sme nevyužívali svoje talenty, ktoré si nám dal, keď sme nežili pre spoločenstvo, ale len pre vlastný duchovný komfort. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Ježišu, odpusť nám všetky myšlienky, ktoré rozdeľovali a nie spájali. Keď sme si mysleli, že vieme viac, že sme lepší, duchovnejší alebo dôležitejší ako iní. Keď sme si vytvárali predsudky voči bratom a sestrám, keď sme v srdci vynášali súdy a podozrievanie. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

Pane, odpusť nám slová, ktoré ranili, rozdeľovali alebo ubližovali jednote Cirkvi, slová kritiky bez lásky, reptanie, ohováranie, posudzovanie, zbytočné komentáre, ktoré nič nebudovali. *Pane, zmiluj sa nad nami.*

*Pieseň odpustenia/kajúcnosti*

## **MODLITBA VZÝVANIA**

Pane Ježišu, ďakujeme Ti, že nás voláš žiť nie ako jednotlivcov, ale ako bratov a sestry, ako živé kamene jednej Cirkvi, ako spoločenstvo, ktoré je odrazom Tvojej lásky. Prosíme Ťa, obnov v nás túžbu zdieľať život, vieru, radosť i bremená. Nauč nás žiť spoločenstvo tak, ako si ho Ty zamýšľal.

Pane, daj, aby sme sa učili zdieľať a budovať vieru, aby sme si navzájom pomáhali rásť v láske, aby sme sa nebáli hovoriť aj o svojich slabostiach, bojoch a pádoch a vedeli stáť pri sebe s trpezlivosťou. Nauč nás objavovať talenty, ktoré si vložil do každého z nás, a budovať ich nie pre slávu jednotlivca, ale pre rast spoločenstva a Tvojej Cirkvi.

Duchu Svätý, daj nám srdce, ktoré túži napĺňať víziu, ktorú máš pre naše spoločenstvá – víziu jednoty, služby, otvorenosti a daru lásky. Nauč nás budovať vzťahy, pestovať dôveru a vernosť, žiť jednotu v rozmanitosti, prijímať každého takeého, aký je, a tešiť sa z jeho darov.

Pane, nauč nás ovládať svoj jazyk – aby naše slová neubližovali, ale liečili, aby prinášali povzbudenie, nie kritiku, aby boli pravdivé, ale vždy láskavé. Daj nám múdrosť zostať ticho, keď nás niekto zraňuje alebo kritizuje, aby sme sa nepridávali k rozdeľovaniu, ale k budovaniu jednoty. Nauč nás počúvať viac než hovoriť, otvárať uši aj srdcia pre tých, ktorí sú okolo nás.

Ježišu, cvič nás v službe druhým, aby sme nehľadali najprv svoje pohodlie, ale dobro bratov a sestier. Cvič nás v odpúšťaní – rýchlo, veľkorysým a úplným, takým, akým Ty odpúšťaš nám. Nauč nás v sporoch nechať víťaziť lásku, a nie vlastnú pravdu. Daj, aby sme vedeli prinášať radosť tam, kde je smútok, svetlo tam, kde je temnota, nádej tam, kde už vyhasla sila.

Nauč nás slúžiť Cirkvi – našej farnosti, diecéze, celej rodine veriacich. Uč nás deliť sa o to, čo máme – o čas, dary, skúsenosti, vieru aj lásku. Pane, túžime byť spoločenstvami, ktoré žijú pre Teba a pre seba navzájom. Spoločenstvami, kde je prijatie, pokoj, radosť, dôvera a pravda. Spoločenstvami, kde sa rastie, dozrieva a miluje. Spoločenstvami, ktoré sú znamením, že Ty žiješ medzi nami.

Ježišu, daj, aby sme túžili žiť spoločenstvo a mali silu ho aj uskutočňovať. Aby sme neboli len poslucháčmi, ale konateľmi Tvojho slova. Aby sme boli Tvojou Cirkvou – živou, láskavou, jednotnou. Amen.

*Pieseň chvály a oslavy*

### **Záver adorácie: na úmysel Svätého Otca, Tantum ergo, eucharistické požehnanie**

Pane Ježišu, vo vznešenej Oltárnej sviatosti zanechal si nám pamiatku svojho umučenia a zmŕtvychvstania; prosíme ňa, pomáhaj nám uctievať tajomstvo tvojho tela a krvi s takou vierou a láskou, aby sme vždy pociťovali účinky tvojho vykupiteľského diela. Lebo ty žiješ a kraľuješ na veky vekov. Amen.

*Pieseň oslavy*